

Chúng ta đã vô hình chung chở ánh trăng Phật theo mình theo suốt dòng đời, để đi ra biển đại dương, trở về nơi căn nhà xưa, đó là Chân tâm. Trăng vàng sáng rực và muôn đời vẫn vậy, khi bị mây che phủ làm nhìn thấy ánh trăng như bị mờ đi, nhưng thực ra trăng chưa bao giờ bị mờ, mà luôn luôn sáng tỏ. Trăng được ví dụ như Tâm thanh tịnh, Phật tánh không bị nhơ bẩn bởi bụi bặm hoặc trần lao.

Theo như Chủ đề: "*Con thuyền chở trăng ra biển cả*", con đường mà chúng ta đang đi, đang chở ánh trăng theo mình và mỗi người là người lái đò của chiếc thuyền chở trăng, trăng tâm. Trăng có mặt khắp sông hồ biển cả, đại dương và luôn vàng sáng rực rỡ, đẹp quá phải không bạn? Và cũng là niềm hãnh diện vô cùng, vô biên của kiếp người, định đoạt cho dòng sinh mệnh của chính mình.

Nhân bản của đạo Phật là đem con người trở về với chính mình, thể nhập vào chính "Ông chủ" hay Tánh giác, nơi đó si tham sân văng mặt, và chỉ còn là dòng sống kỳ diệu vượt thoát khỏi các phiền não, tham ái...khởi lên Tâm đại bi và Trí tuệ, vì Tâm Đại bi và Trí tuệ là sự chuyển hoá đem con người hình thành tự nhiên với cái Tâm Tự do, Tự tại, Giải thoát và dẫn thân vào đời vì sự ích lợi của con người, tạo thành dòng sinh mệnh "*duy tuệ thị nghiệp*".

*thuyền chèo lặng lẽ trên sông nước
dưới ánh trăng vàng chở ánh trăng
chéng trà soi tỏ trăng trong nước
gió thổi bên trời, lay ánh trăng*

*sóng vỗ giữa đời, một ánh trăng
ngấn ngơ vờn nước, nước chở trăng
trăng cười nháy nhót theo sóng nước
theo chiếc thuyền con, trăng lững lơ*

*người vẫn ngồi yên, lặng ngắm trăng
sương mờ che phủ, một vầng trăng
đêm khuya trăng vỡ tan như mộng
có chiếc thuyền không, chở ánh trăng.....*

Ngày tháng năm